

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 19

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang dừng ở mục:

III- 3. Dùng giáo huấn Thánh hiền chuyển đổi xã hội.

Mục này có 3 ý, chúng ta đã học xong 2 ý đầu tiên là:

- 1. Giáo huấn Thánh hiền nằm ở đâu? Ở Nho giáo và Phật giáo.*
- 2. Nội dung giáo dục đạo đức là gì? Là phải dạy cho được chữ “Hiếu”.*

Hôm nay chúng ta sẽ chuyển sang ý thứ 3:

Mục tiêu giáo dục là gì?

Mục này có mấy điểm sau:

- Một: Trừ bỏ tự tư tức chính là đoạn ác.*
- Hai: Bồi phước cho trẻ từ nhỏ tức chính là tu thiện.*
- Ba: Cuộc đời có thể cống hiến từ khi nào, và bao lâu?*

Chúng ta bắt đầu học điểm:

Thứ nhất: Trừ bỏ tự tư tức chính là đoạn ác

Muốn trừ bỏ tự tư của trẻ thì có 2 biện pháp:

- Một là: Ngăn chặn dục vọng của trẻ ngay từ khi còn nhỏ*

- Hai là: Phòng ngừa dục vọng cho trẻ

Bây giờ chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng về biện pháp thứ nhất:

Một là: Ngăn chặn dục vọng của trẻ

Làm thế nào để ngăn chặn được dục vọng của trẻ hả các bạn?]

Không thuận theo tập tánh của trẻ

Khi trẻ nhỏ tự tư, khi trẻ nhỏ chú trọng hưởng thụ vật chất, chúng sẽ đi đến đời sống như thế nào? Thuận theo cá tánh, là thuận theo cá tánh nào vậy? Con người thì thích phóng túng, lười lao động, lười lao nhọc.

Cho nên mới nói là “**Cầu bất giáo, tính nãi thiên**” (Nếu chẳng được giáo dục, bản tính thiện sẽ đồi dòi), rất nhiều tập tánh liền lộ rõ ra.

[Rất nhiều quý vị và cả gia đình tôi cũng thế mà.

Tôi vẫn thường xuyên nói là nếu anh không làm thì hãy ủng hộ để em làm vì những điều của em làm thì chỉ có tốt cho gia đình và cho mọi người, đương nhiên là chỉ nói trong gia đình thôi. Không làm thì phải ủng hộ, mà không ủng hộ thì không được cản trở. Còn nếu như cứ cản trở, trước đây không học đạo thì không biết, còn ngày nay đã học đạo nhưng nếu như vẫn cứ cản trở... Tôi bảo:

- Anh có nhìn thấy trường hợp một người mà cả gia đình chúng ta cùng chứng kiến không, một người trong họ hàng?

Bảo:

- Trường hợp nào?

- Đây, trường hợp có một ông cụ khi mất, sáu người con, vậy mà không có một đứa nào ở bên cạnh, mà đều có báo trước. Chín giờ sáng gọi báo: “Hôm nay tình hình bố mệt lắm rồi đây thì sang đến với bố đi”. Đến lúc bố chết xương đầu nguội lạnh rồi, 8 giờ tối rồi mới đến. Vì sao? Vì gần rằm tháng 7. Một đứa thì là lấy vợ ở xa cũng không về được, thế rồi ba người đã báo tin rồi nhưng cuối cùng là bố chết lạnh xương đầu, lúc ấy mới thấy mặt mũi mò mẫm đến. Anh có nhìn thấy trường hợp đây không?

Bảo:

- Có!

- Vậy nếu anh cứ còn tiếp tục ngăn cản em về chuyện dạy các con đưa vào nếp ấy, thì anh hãy nhớ đến điều đây, sẽ đến lượt mình đây, sẽ nằm chết còng queo ra lạnh xương đầu mà không có một đứa con nào. Cho nên nếu như anh ủng hộ em thì tốt, còn nếu như anh thấy nói em sai thì anh phải chỉ ra được em sai ở chỗ nào. Còn nếu không sai, biết là đúng thì đây là lười.

Không làm thì đứng ra một bên, nhưng phải để em làm. Còn nếu mà tốt hơn nữa thì ủng hộ em để cùng nhau cả gia đình gọi là gia đình chí đồng đạo hợp đi đến mục đích cuối cùng.

Tôi bảo thế, xong rồi dần dần cư sĩ chồng cũng nhận ra. Và bây giờ đang rút đến cái đoạn là mỗi lần tôi nói hoặc tôi định bảo cái gì thì vừa mới định cản một cái, nhớ ra thì “thôi thôi không nói nữa”.

Cho nên người nào học đạo trong gia đình thì người đấy sẽ là người lèo lái con thuyền hạnh phúc của gia đình, không khác được. Còn nếu như bạn lại nhường cái tay lái, nhường cái thuyền trưởng này cho cái người không học đạo thì gia đình của bạn, cái con thuyền ấy nó không thể cập được bến bờ hạnh phúc.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Lại nói thuận theo cá tánh, theo cá tánh nào? Phóng túng, lười lao nhọc. cho nên mới nói là **“Cầu bất giáo, tính nãi thiên”** (Nếu chẳng được giáo dục, thì bản tính thiện sẽ đồi dòi), rất nhiều tập tánh liền hiển lộ rõ ra.

Người lớn đối với vấn đề này phải rất là tường tận, do đó rất chú trọng giáo dục trẻ từ nhỏ, không để tăng trưởng những tập tánh này của chúng, vì nếu như chúng xa xỉ, chúng lười biếng, không cung kính, xin hỏi cả đời sẽ như thế nào? Cả cuộc đời “kinh doanh” có được tốt không? Không thể nào!

Thế nhưng những tập quán này trở thành thói quen rồi, nếu muốn đem nó chuyển đổi lại sẽ rất khó.

[Đấy, người lớn vấn đề này phải rất tường tận, đã biết rồi, đã hiểu rồi thì nhất định phải ngăn chặn những tập tính xấu đấy. Ngăn chặn bằng cách nào hả các bạn?]

Phương pháp dạy là gì ạ? Thân giáo.

Tôi ví dụ: Bạn muốn con bạn không có xa xỉ thì trước tiên bạn tiết kiệm đi. Hôm nay thì quần nọ áo kia, ngày mai thì đi ăn hiệu, rồi là ngày kia thì đi chơi khắp mọi nơi. Thế bạn có dạy được cho trẻ cái tính gọi là không xa xỉ không? Không dạy được.

Đấy nhé, từ ngăn chặn bắt đầu rồi đến phòng ngừa.

Tức là ngăn chặn tức là gì? Nước nó đến rồi bây giờ ta phải be bờ đắp đập.

Phòng ngừa là gì? Tức là nước nó chưa đến, nhưng ta sẽ phòng ngừa từ xa, ta sẽ làm hệ thống kênh mương thủy lợi để dẫn cái con nước ấy cho nó không vào.

Chúng ta chuyển sang biện pháp thứ hai để trừ bỏ tự tư, đó là:]

Hai là: Phòng ngừa dục vọng cho trẻ

Phòng ngừa bằng cách nào? Dạy tiết kiệm là phòng ngừa dục vọng, là tiết phước. “Từ kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ mà vào tiết kiệm thì khó”.

[Khó không hả các bạn? Quá khó! Trước đây thì phải đi bộ đi học, thời của chúng tôi là, tôi đi bộ thì từ nhà tôi đến trường Chu Văn An tôi học thì tôi cũng phải đi bộ ít nhất là ba cây. Trời nắng trời mưa tất cả đều đi bộ.

Thế nhưng đến khi có cái xe đạp rồi thì bắt đầu bảo: “Ồi trời ơi, bây giờ nghĩ đi bộ thì ngại ghê lắm”.

Thế xong rồi đến khi xây dựng gia đình rồi thì kiếm được cái xe máy, bây giờ nghĩ đến bảo đạp xe từ đây đến Bờ Hồ thì chết, không đạp được.

Thế có xe máy xong rồi thì bắt đầu là nâng lên ô tô để cho gọi là “mưa không đến mặt, nắng không đến đầu”. Thế hôm nào con nó mượn ô tô để đi thì chồng bảo vợ là:

- Vậy thế anh lấy xe máy để đèo em đi!

Bảo:

- Không, chịu, bây giờ mà mưa nắng vào đầu tôi cảm tôi chết, chịu, không đi!

Cho nên là từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ mà vào tiết kiệm thì khó.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Bạn làm cho chúng lúc nhỏ rất hạnh phúc an vui, muốn thứ gì có thứ đó, đợi đến lúc chúng tiêu tiền quen rồi thì sẽ rất khó sửa.

Chúng ta cùng xem hiện tại: Những người thiếu niên 10-20 tuổi, đều vẫn chưa bước ra xã hội, nhưng tiêu tiền còn nhiều hơn cả người kiếm tiền, thẻ tín dụng thì có đến mấy tấm (việc này tôi không có kinh nghiệm, các vị cho tôi thêm một số tư liệu), làm đến mấy tấm, tấm này xài hết rồi thì lại xài đến tấm khác.

Người xưa cảm thấy thiếu tiền phải đi vay người khác thì là rất xấu hổ, còn thanh niên hiện nay thì nghĩ ra hết cách để xài trước rồi tính sau.

[Đấy ạ, tín dụng đấy các bạn, rồi dẫn đến tín dụng đen. Không biết bao nhiêu gia đình coi như lâm vào cảnh gọi là không nhà không cửa, dẫn đến kẻ cả tự tử mà chết. Cho nên bây giờ các cơ quan hành pháp của chúng ta đang tập trung một cái mũi vào tín dụng đen, rồi đánh cò, đánh bạc.]

Cho nên rất nhiều người trẻ tuổi vẫn chưa bước vào xã hội, nhưng đã đem tín dụng ra xã hội phá hoại, làm hỏng hết! Vì chúng rất xa xỉ, nên cả đời phải trở thành nô lệ cho vật chất. Cho nên mục tiêu nỗ lực của chúng không phải là để hiếu thảo cha mẹ, không phải vì để chăm sóc vợ con, mà là muốn thỏa mãn dục vọng vật chất của chúng.

Kỳ thật con người một ngày phải tốn tiền ăn cơm, quần áo có nhiều không? Không phải nhiều. Thế nhưng chỉ cần tiêu tiền phải khí chất hoang phí thì sẽ không cưỡng lại được mê hoặc.

[Người xưa có câu như nào ạ? “Thóc gạo đầy kho ngày ăn ba bữa, nhà rộng thì nghìn gian, đêm ngủ có hai thước”. Cho nên để đủ biết được là nói về cái nhu cầu của con người rất là ít, tức là cái nhu cầu để đảm bảo cho cái cuộc sống, nhưng mà không chịu. Đêm ngủ có hai thước thôi, nhưng bảo không được, nhà từ căn hộ phải lên đến biệt thự, từ một biệt thự thì phải lên đến mấy biệt thự, đúng không ạ?]

Vì phải hoàn trả tiền, nên chúng ta cần phải rất nỗ lực, phải đi đánh bại người khác, ngay trong công việc có thể là tổn người để lợi mình, nhìn thấy người đều cảm thấy là kẻ địch, là đối thủ, cho nên cuộc sống như ở chiến trường.

Đến tuổi già của họ thì sao? Bạn thấy, nhiều người trong chúng ta đều rất ngưỡng mộ phương Tây có phúc lợi người già, rất là ngưỡng mộ. Thế nhưng chúng ta cần phải hiểu rõ, những người già này ở trong đó tuy là không lo về ăn mặc, thế nhưng đời sống tinh thần của họ rất thiếu kém. Hôm nào con cái đến thăm, họ sẽ vui mừng đến vài ngày, nói với các bè bạn khác là:

- Con trai tôi vẫn chưa quên tôi.

Câu nói này nghe như họ cảm thấy rất vui mừng, nhưng bạn thì cảm thấy chua xót.

[Một số Viện Dưỡng lão đường, buổi chiều thứ bảy, nhiều cụ già cầm một cái bọc quần áo, cứ đứng ở cửa để chờ con nó đến nó đón về. Con nó không đến thì người nhân viên của Viện Dưỡng Lão Đường bảo:

- Cụ ơi, con mời cụ vào ngồi ở cái phòng chờ này nếu anh chị ấy đến thì cụ đỡ mỏi.

Thế đến lúc chờ mãi không thấy thì lại cúi thủ hai hàng nước mắt chảy dài, ôm cái bọc quần áo ấy lại đi vào phòng của mình.]

Con người thật sự cảm thấy có phước báo thì hưởng vào lúc nào vậy? Lúc tuổi già.

Nếu như cuộc sống tinh thần thiếu kém như vậy, cuộc đời này bạn cũng sẽ không cảm thấy hạnh phúc.

[Cho nên người xưa mới nói là làm sao ạ? Cuộc đời phải “có hậu”, tức là càng về già phải càng được an vui, được sung sướng, chứ không phải là càng về già thì càng khốn khó, tất cả những cái gì đây gọi là hoành tráng là: “Than ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu”.

Mà muốn nó không đến cái đấy thì bạn phải học đạo đức, bạn phải dạy cho con bạn đạo đức. Phải biết là ngày hôm nay ta trẻ khỏe, ta đẹp đẽ như tài tử xi-ne-ma thế này, rồi ta có tất cả thì bạn phải nhớ đến ngày hôm sau khi bạn già yếu thì đến như đức vua Tịnh Phạn là phụ thân của Đức Phật mà mắt mờ, răng rụng, tóc bạc, lưng còng, da nhăn nheo. Bạn có tránh được không?]

Vâng ạ! Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang ý thứ 2 là:

Thứ hai: Bồi phước từ nhỏ cho trẻ đây chính là “tu thiện”

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vậy nên quy hoạch đời sống như thế nào mới là chính xác? Chúng ta cùng nhau xem:

[Đấy, đã dạy ngược hẳn với những điều bạn đang suy nghĩ chưa? Bạn thì sao ạ? Lúc trẻ thì dùng toàn bộ thời gian sức lực để kiếm tiền. Lúc về già thì lại dùng toàn bộ tiền đấy để mua lại sức khỏe mà không được. Nhưng đây thì dạy làm sao ạ? Từ nhỏ phải dạy tích phước, bồi phước. Lúc trẻ vì có sức khỏe, trí tuệ, cho nên phải tạo phước. Có rồi thì làm sao?]

Về tuổi già thì hưởng phước, thì đó mới là phước chân thật.

[Còn sợ nhất là coi như cuộc đời gọi là không có hậu. Sáng nay vừa nói với các bạn. Dù rằng có làm đến vị vua, tiếp tục nhé, toàn những người mẫu nổi tiếng, rồi những minh tinh màn bạc nổi tiếng một thời như chúng ta biết đấy, bây giờ cuộc sống họ về đâu?]

Cho nên, nếu bạn không biết tu phước thì dù bây giờ bạn có sắc sảo mấy, bạn có nhiều tiền mấy, bạn có làm to mấy thì đến lúc cuối đời bạn sẽ khốn khó cho mà xem, bạn phải hiểu được điều đấy.

Tôi thấy ở đây có cư sĩ Nhân cực kỳ thông minh, rất thật. Khi bắt đầu ngộ đạo ra một cái, tôi thấy không hề tiếc bất kỳ một cái gì để làm, hy sinh vì đạo. Thậm chí là chừng này tuổi và cũng không phải khỏe, vậy mà mỗi một lần đi gọi là cúng dường kinh sách ấy, ừ, cư sĩ Cường thì đương nhiên là lúc trẻ biết tu phước rồi, trẻ, thanh niên, con trai, nhưng mà cư sĩ Nhân như thế vẫn bê cả thùng sách. Ngoài ra là bất kỳ một việc gì không nề hà, biết được rằng là “thôi, những năm như thế này là mình đã đến giai đoạn sau của cuộc đời. Trước đây mình không biết tích phước thì bây giờ phải tích, tích thật nhiều, tích thật nhanh, cứ duyên đến là làm”. Tôi thấy cư sĩ Nhân cực kỳ thông minh.

Nói về pháp xuất thế gian thì vừa nói bên trên đó ạ, lúc trẻ tu phước về già hưởng phước, đây chính là người có hậu. Còn nếu như bạn không chịu tích phước từ trẻ, chỉ có hưởng thụ thì lúc già bạn sẽ vô cùng khổ, vì bạn đã tiêu sạch phước rồi, đây gọi là người vô hậu.

Còn nói như pháp thế gian, cũng có thể ví như người chịu khó làm lụng này, tiêu pha thì lại dè sẻn, lại giữ tiền tiết kiệm thì lúc già, khi chân yếu tay mềm không thể làm gì được nữa thì cứ việc rút ra mà tiêu xài thoải mái. Còn nếu như đã không chịu kiếm tiền lại chỉ có tiêu xài, thì lúc già hết sạch tiền thậm chí còn rơi vào nợ nần, thì làm gì mà chẳng khổ.

Sau đây xin mời các bạn nghe bài:

BÀI ĐỌC THÊM

1- Cuộc sống cô độc của người già

Ngày nay, cuộc sống vật chất ngày càng tăng cao, nhưng cuộc sống tinh thần thì không như vậy, ngày càng xuống cấp.

Tình trạng cha hoặc mẹ sống một mình cô độc, chết trong bệnh tật, khổ đau, không nơi nương tựa. Thậm chí chết mấy ngày trong nhà mà không ai biết không còn là hiện tượng hiếm.

Gần đây trên trang báo mạng có đưa về một nhà khoa học lớn Australia, ông đã sống hơn 100 tuổi và rất mong muốn được chết “êm ả” (hay còn gọi là “an tử”, tức là “một sự can thiệp cố ý để kết thúc một cuộc sống, để xoa dịu đi sự đau đớn và khó chữa”).

Năm 90 tuổi, thị giác của ông quá yếu, gần như là mù. Ông đã từng bị ngã ở căn hộ riêng, kêu cứu mà không ai nghe thấy. Ông nằm ở trên sàn nhà suốt hai ngày cho tới tận khi người giúp việc đến và phát hiện.

Ông cố tự tử 3 lần, nhưng rồi lại tỉnh dậy ở trong bệnh viện. Ông đã tranh đấu cho quyền được chết êm ả này và cuối cùng đã được chấp thuận vào đầu năm 2018. Khi ông được chết “êm ả”, con cái ông đầy đủ bên cạnh để tiễn biệt ông, trong tiếng nhạc dịu dặt.

[Xin hỏi các bạn, sau khi ông ngã sau 2 ngày mới được phát hiện, vậy thì lúc này con cái ông ở đâu? Như vậy thì có thể khẳng định ông đã sống một mình.

Nhưng không thể trách họ. Vì sao? Cổ nhân có câu **“Tiên nhân vô tri, bất thất đạo đức, vô hữu ngữ giả, thù vô quái dã”** (Nghĩa là: đời trước không biết, không có đạo đức, vì không có người dạy, cho nên chẳng nên trách họ).

Trách gì con cháu ông đây? Không nên trách, vì họ không được học. Vì sao không được học? Vì bố mẹ không dạy. Vì sao bố mẹ không dạy? Vì bố mẹ cũng không biết. Vì sao bố mẹ không biết? Vì như Hòa thượng nói: Từ Hy Thái Hậu 200 năm trước đã phế bỏ đi nền giáo dục của Nho giáo rồi.

Cho nên bây giờ các bạn biết được thì quá hạnh phúc rồi. Các bạn phải học, các bạn phải dạy. Còn nếu các bạn không dạy thì các bạn hãy nhìn tấm gương đây, dù là một nhà khoa học nổi tiếng, lỗi lạc thế giới cũng vậy thôi.

Còn rất nhiều trường hợp với những người không thể có tiền để tìm đến một cái chết êm ả thì sao? Phải chết cô độc mà không ai tìm thấy là nỗi lo âu chung của rất nhiều người già.]

Cũng trên trang báo mạng có bài viết:

2- Nỗi sợ chết trong cô đơn của người già Trung Quốc

Bài viết tả về cuộc sống cô độc của ông Han Zicheng 85 tuổi, ở Thiên Tân. Ông có tiền, lương hưu của ông rất cao, lương hưu của ông là 950\$/tháng. Vợ ông đã chết. Ông kể ông có 2 người con trai, ông bất hòa

với một người và còn một người thì sống ở nước ngoài. Vậy là ông sống cô độc, mặc dù ông có tiền.

Cái ông sợ nhất là phải chết cô độc một mình mà không ai biết tới. Cho nên ông tìm mọi cách để đăng báo này, rồi dán quảng cáo khắp nơi để “bán mình”, có nghĩa là tìm người ở với mình để tạo thành “tổ ấm” lúc tuổi già. Và cuối cùng thì tổ ấm đúng là “hiếm có, khó tìm”, ông đã không tìm được.

Hồi tháng Hai, ông bắt đầu liên lạc với một đường dây hỗ trợ người già mang tên Đường Dây Nóng Lan Tỏa Yêu Thương Bắc Kinh. Bà Xu Kun, là người đã sáng lập ra đường dây trên, bà muốn cung cấp dịch vụ nhằm ngăn chặn những người già neo đơn tự tử.

Rồi ông Han qua đời vào tháng 3/2018. Sau khi ông chết, Han Chang, con trai của ông, bay từ Canada về để lo hậu sự cho cha. Anh giận dữ vì cha mình đã đăng thông báo tìm người nhận nuôi và báo chí đưa tin về nó. Anh khẳng định là cha mình đã nói dối, ông có ba con trai, không phải là hai, và họ đều chăm sóc ông tốt. Anh cho rằng cha mình hoàn toàn không cô đơn mà chỉ là già yếu. “Điều này có thể xảy ra ở bất cứ đâu”, anh nói.

Người con trai không muốn kể về cuộc sống cá nhân của cha mình, nhưng anh xác nhận vào ngày 17/3, ông Han thấy không khỏe và ông đã gọi tới một số điện thoại lạ. Nỗi lo sợ lớn nhất của ông là phải chết mà không ai hay biết. Cuối cùng, ông cũng được chuyển tới bệnh viện và qua đời ở trên giường bệnh, giữa rất nhiều người xung quanh.

Bà Xu Kun cho hay: “Người già thường trở nên giận dữ ở độ tuổi của họ. Vấn đề là họ có xu hướng đẩy những người xung quanh ra xa dù rằng họ rất cần đến sự quan tâm, và chăm sóc”. Bà Xu còn nói: “Gia đình và xã hội không thể hiểu sự gắt gỏng hay buồn chán ở người già, khi tuổi của họ ngày một cao”.

Năm 2013, chính phủ Trung Quốc đã ban hành luật bắt buộc con cái phải viếng thăm cha mẹ thường xuyên. Song thực tế, còn rất nhiều người già Trung Quốc hiện vẫn phải sống trong cảnh cô đơn, không con cái ở bên và không được bảo vệ.

Hai tuần sau khi ông Han qua đời, hàng xóm thú nhận rằng họ vô cùng ngạc nhiên trước cái chết của ông. Vài người nói họ để ý thấy ông không còn đi lại ở hành lang nữa, nhưng cũng không tới để kiểm tra tình hình.

[Tôi xin chia sẻ cắt ngang bài viết một chút:

[Ở đây nếu như có một số bạn có cái tư tưởng này, và tôi gặp rồi đây ạ, là “không cần con cái, chúng bắt hiểu về sau chúng đi sống ở đâu thì kệ chúng, tiền tôi tôi giữ ở đây”.

Xong rồi khi tôi hỏi sau này sẽ sống thì trả lời tôi thế nào?

- Có tiền là có tất cả, sẽ thuê người giúp việc trông nom mình lúc cuối đời.

Tôi hỏi một câu rằng:

- Bác ơi, vậy thì khi bác nằm ở trên giường không thể tự tay với được một cốc nước, không thể tự ngồi dậy được thì liệu lúc ấy Ô-sin họ có còn nghe lời bác nữa hay không?

Và quả đúng là như vậy, có rất nhiều người là, có trường hợp một người bạn của tôi, tôi được nghe kể chuyện, tức là ngày nào đi làm về cũng thấy là mẹ mình là được sạch sẽ ngồi, nhưng vì cụ cũng lần, rồi cắt móng chân, móng tay.

Thế có một hôm có một người bạn khác đến thăm, thì lúc ấy là cái cô bạn này đi vắng chỉ có người giúp việc và bà cụ ở nhà. Thế thì khi bước vào nhà một cái thì thấy cảnh gì? Là: người giúp việc đang xem điện thoại di động, còn làm sao? Trói bà cụ vào, hai tay hai chân này vào giường để bà cụ không thể di chuyển được ở đâu. Thế và khi ngồi thêm một lúc nữa thì thấy bà cụ bị quát, rồi bị đủ thứ thì cô bạn này xin phép ra về, thì mới gọi điện cho bạn mình rằng:

- Hôm nay, tôi đến mục kích trong chưa đến nửa tiếng tôi thấy tình hình như thế, thì bạn phải xem lại xem tình hình như thế nào.

Thì cô bạn này trả lời rất vô tư:

- Hôm nào về cụ cũng sạch sẽ mà, thơm tho mà.

Bảo:

- Vậy thì cứ xem lại đi.

Thế là hôm sau cũng cho một người khác về để xem tất cả mọi thứ như thế, giả làm người khách thôi, rồi cũng tạo ra một cái sự thân thiết để cho cái người giúp việc ấy là họ mở cửa cho vào các thứ. Thì thấy đúng cảnh ấy, và đến trước lúc cô này ra về thì thấy bắt đầu vừa quét, vừa đánh đập để mang bà cụ ra lau rửa để cho nó sạch sẽ. Vì bà cụ lần có biết gì đâu.

Cho nên, nếu như bạn hy vọng rằng bạn có tiền bạn có thể tìm được một người giúp việc, bạn không cần đến con cháu vì con cái toàn là đồ mất dạy hết - tôi ví dụ như thế - thì bạn hãy nghĩ đến cảnh vừa rồi tôi vừa nói.

Hôm qua có một đồng tu kể chuyện với tôi. Trước đây tôi rất cảm động vì thường xuyên thấy cảnh hai vợ chồng già đều hơn 70 tuổi, người vợ thì hơn người chồng khoảng 2 tuổi. Người vợ bị Alzheimer, người chồng cứ ngày ngày dắt đi dạo, rồi dắt đi cả gọi đầu nữa, cứ như thế cảm động quá. Tôi bảo:

- Đúng là tình cảm vợ chồng già, chẳng ai thương mình được bằng vợ chồng già thương nhau.

Hôm qua, tôi hỏi thì cụ ông đã chết, vậy ai dắt cụ bà đi? Tôi lại hỏi:

- Vậy cụ bà sao?

- Cụ bà bây giờ đã nằm một chỗ rồi.

Tôi hỏi:

- Vậy ai chăm?

Trong cái bối cảnh con cái không học đạo thì tử tế nhất là cho một người giúp việc chăm, còn thì “sống chết mặc bay”. Thế là tử tế lắm rồi. Và mẹ thì cứ mê mết trên giường bệnh, lâm ly không còn biết gì nữa.

Cho nên là lúc trẻ tu phước thì về già hưởng phước. Còn bây giờ nếu chúng ta lúc trẻ chúng ta chưa biết, gọi là “tiên nhân vô tri, bất thát

đạo đức” thì bây giờ chúng ta lại càng phải nỗ lực, càng phải nỗ lực. Mà đơn giản nhất là ta không biết nói, ta không biết dạy, thì hãy đưa con vào Đường Đến Hạnh Phúc hay giảng giải Đệ Tử Quy của thầy Thái. Rồi thì cả nhà cùng học, thì lúc đấy cuộc sống của bạn không phải là ngày tàn lúc cuối đời.

Còn có rất nhiều trường hợp khi mà cha mẹ ốm lập tức đưa vào bệnh viện, con cái có tiền mà. Sau đấy thuê một người, tôi nghe nói là mười triệu một tháng, cứ ở đấy để chăm sóc bố mẹ mình, con cái thỉnh thoảng mới vào. Cần gì thì đã có bệnh viện với đã có tiền rồi.

Thế đến khi có hôm tôi đến thăm, tôi không thấy cái cô giúp việc đâu. Chạy ra chạy vào hỏi người xung quanh cũng không thấy, chẳng có ai cả, con cái không có đấy. Đến lúc tôi gọi điện tôi hỏi. Thì mới bảo, mới gọi điện thì cái cô ấy mới từ đâu chạy về. Tôi để ý tôi xem có phải chăm mỗi ông cụ đâu, cô ấy trông rất nhiều người ở các giường bên cạnh nữa. Thế là con cái cứ tin tưởng rằng mười triệu một tháng, hơn ba trăm ngàn một ngày thế là cần gì thì họ sẽ đáp ứng hết, nhưng không có ngờ được rằng, nhưng chắc là có ngờ nhưng thôi kệ vậy. Họ còn chạy các giường khác, cuối cùng cha mình cứ nằm còng queo một chỗ, trần truồng (bởi vì là bị phải xông, rồi phải truyền mà) trần truồng đắp lên một cái mảnh chăn của bệnh viện.

Đấy, nếu bạn không muốn cuộc sống của bạn sau này sẽ là như thế lúc cuối đời thì tuổi trẻ bạn phải biết dạy con, bạn phải biết tu phước vì chẳng ai tránh được cái chết cả, chắc chắn rồi cũng sẽ đến lúc bạn sinh lão bệnh tử.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:

Vậy khi trẻ còn nhỏ ít tuổi như vậy, làm sao có thể hy sinh phụng hiến để mà tu phước?]

Bồi phước từ nhỏ bằng thiện từ ý niệm

Quý vị không nên nghĩ rằng chúng tuổi nhỏ như vậy thì có thể bồi phước được gì? Tục ngữ thường nói **“Phước điền canh tâm”**, tức là canh tác ruộng tâm này của mình thì ắt có phước.

*[Lục tổ Huệ Năng thì có một câu gọi là: “**Nhất thiết phước điền, bất ly phương thôn**” có nghĩa là tất cả ruộng phước điền của chúng ta đều bắt đầu từ tâm này.*

Còn nếu như bạn làm từ sự, bạn giúp người này, bạn giúp người khác, bạn nói lời khen ngợi này, nói lời khen ngợi khác, tán thán đủ thứ, nhưng đây không phải từ trong tâm bạn, cái đây cũng là thiện giả mà thôi.

*Còn nếu như bạn không làm được, nhưng mà bạn xuất phát từ tâm thực sự, nhưng cái hoàn cảnh nó không cho phép bạn làm, thì bạn vẫn tích lũy được công đức, đây như Hòa thượng nói gọi là, gọi là gì hả bạn? “**Phát ý viên thành**”. Bạn đã phát ý xong rồi, còn người khác chướng ngại, người khác chướng ngại thì đành phải chịu chứ làm thế nào được? Tôi ví dụ: đã phát ý hết sức rồi, đã cố gắng hết sức một lòng một dạ rồi, nhưng cuối cùng cái đạo tràng này vẫn không giữ được thì phát ý viên thành xong rồi, công đức tích lũy xong rồi. Hòa thượng bảo đây là nghiệp của chúng sinh.*

“Phước điền canh tâm” - canh tác cái ruộng tâm của mình.

Có câu “Canh Vũ điền ưu thủy, Canh Thang điền ưu hạn, Canh tâm điền thủy hạn hà ưu”. Có nghĩa là gì?

- *Cày ruộng Vua Vũ thì sợ nước lụt,*
- *Cày ruộng Vua Thang thì sợ nắng hạn. Đấy làm nhà nông.*
- *Cày ruộng tâm nào sợ nước lụt và nắng hạn. Đó!]*

Ngày nay, khi còn là một đứa bé, từ nhỏ mỗi niệm chúng đều sẽ vì người mà lo nghĩ, luôn quan tâm đến người. Tâm này của chúng đã vì cả cuộc đời của chúng bồi dưỡng ra rất nhiều phước điền.

[Dạy cho nó biết cách nghĩ cho người.

Nhiều khi các bạn lớn rồi nhưng mà tôi vẫn cứ phải nhắc. Tôi kể: hôm qua con dâu tôi, tôi ngồi bên ngoài với mẫu thân ở chỗ xem ti vi. Thế cụ đòi uống chén nước, tôi bảo:

- *Châu, lấy cho cụ chén nước.*

Con dâu tôi từ trong lách 1 cốc nước ra, uống, uống xong, cụ đang uống dở nhâm nhi, con dâu tôi đi vào. Cụ uống xong cái, tôi thấy cụ bắt đầu tay cầm chén nước định đứng lên đó.

Rồi tôi bảo:

- *Mẹ cứ để đấy để con làm.*

Cụ không chịu, cụ đứng lên ngay. Tôi phải lập tức phải bảo:

- *Châu, ra cất cốc nước.*

Cất xong, thế là cụ lại vẫn cứ đứng dậy, tôi bảo:

- *Châu ra xem bà cần cái gì?*

Đến lần thứ 3 thì tôi sợ con dâu tôi không hiểu, tôi liền đành phải nói là:

- Sở dĩ mẹ cứ gọi con chạy đi chạy lại mãi là bởi vì bình thường hằng ngày con đi làm công việc con đi lại rất ít. Mà phụ nữ mang thai thì cần phải đi lại mới dễ đẻ.

Thế là từ cái tâm này khi sai con là cũng đã nghĩ đến việc là nó cần phải đi lại để cho dễ đẻ.

Tôi ví dụ một việc thứ hai: Hôm qua tôi có thấp hương Táo quân, thì cái ban thờ hơi cao, tôi bảo cháu Thoan là:

- *Con trèo lên để hạ xuống*

Thế cháu trèo lên thì tôi bảo:

- *Thôi con đứng đấy để bà đưa lọ hoa con đặt lên.*

- *Con đứng đấy để bà đưa chén nước con đặt lên.*

Đến lần thứ 3 lại phải lấy cái bật lửa với hương. Tôi bảo:

- *Con tự xuống lấy đi!*

Thế cháu xuống lấy, cháu cũng rất ngoan, xuống lấy.

Thế xong rồi tôi sợ cháu không hiểu, tôi bảo:

- Sở dĩ cư sĩ Bà hoàn toàn có thể với cái bật lửa ở đây, với cái lọ hương ở đây đưa cho con nhưng tại sao phải bảo con xuống lấy? Bởi vì nếu ngày hôm nay con còn trẻ như thế mà con không chịu gọi là vận động một cách chăm chỉ thì ngày sau về già con lấy đâu ra sức khỏe. Cho nên, bà lại sai con xuống lấy mặc dù cái bật lửa với lại cái gói hương nó ở ngay đây.

Nhưng bà nói thế để cho con biết là niệm niệm, không nói được đến niệm niệm vì người, nhưng mà rất nhiều niệm vì người, cho nên nó bật ra từ hành vi đến lời nói đều suy nghĩ vì người. Cho nên nếu các bạn hỏi thì tôi sẽ trả lời. Nhưng nếu mà các bạn không hiểu thì các bạn hãy tin một điều rằng: phần lớn tôi làm các điều đều vì các bạn.]

Cho nên ngay khi còn là một đứa bé, từ nhỏ mỗi niệm chúng đều sẽ vì người mà lo nghĩ, luôn quan tâm đến người, tâm này của chúng đã vì cả cuộc đời của chúng mà bồi dưỡng ra rất nhiều phước điền.

Khi chúng có thái độ như vậy, tin rằng những điều chúng học được chúng nhất định sẽ dâng hiến cho xã hội, vì xã hội tạo phước, tuổi già chắc chắn sẽ được hưởng phước.

[Vâng ạ thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta vẫn sẽ tiếp tục đi nội dung “Bồi phước cho trẻ từ nhỏ bằng thiện tâm”.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính,
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào bài học ngày mai. Xin cảm ơn !]